

פרד:

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

עין משפט
נר מצוה

ואלא בגדולי ישראל. ואפי' היכל
שמה יתעלל הנכרי ולא
מבכין ומפסיקין בפני הדליקה.
כרץ לומר זו כיון דלפי
אפי' לאחיי כלים דרך רשות הרבים
ולתפסקי בהן דס"ד אמיתא דווקא
לכבושי שרי אלז כולי האי להביא
כלים דרך רשות הרבים מליאס מים
דליכא דרמי הולאה והנקה וגרס
כיוי ועוד ק"ד אמיתא כיוי שרי
טפי שהוא צרור יותר שילי אלז
להביא כלים דילמא קודם שיביאם
תעבדו הדליקה ומלא שמייל שנת
שלא לעורך קמיל: הא דפריש
בזוהו הא דפריש מקצתייהו. נראה
לפנש דפרוש טולשו להלך אחרת
ויאלו גם משס ולא נשאר בהם עד
אחד שנפלה עליו מפולת דאי פרוש
להלך אחרת ולא יאלו משס מה לי
תלך זו מה לי תלך אחרת הא דפרוש
מתקמיהו שלא פירש מכאן לאותה
תלך אחרת אלז אחד:

רבינו חננאל

ואמיקאם אלא למעטי סס.
אמר רב אשי סמתייהו
נ: וזו שמעתי לה. מולא קמתי
כ: ושכבו כלב שומא אין
ל: אכילין אוחו מצעז כבד
ל: והחושש כפיו אין
ל: שילי לו סס כשבת. ורי
כ: דאן חרש מרחי בשניהו.
א: כמי ששכבו כלב שומא
ל: יניג ובהו לא פליגי. ש"מ
כ: שמיילין לו סס כשבת לא
כ: בני ס"מ. וכל ספק נפשות
ד תה את השבת. תניא מחמין
ל: וחקיין בין לתלמי שבת בין
ל: ומחמין בין ל[ח]בבותהו.
ו: ואמרם ומחמין היום
ל: אלא יבראו ולא תחלל את
ד שבת. אלא מחמין לו מיר.
ו: ספק דוחה את השבת, ולא
ס: ספק שבת זו אלא ספק שבת
אחרת. ואין אומרם יעשו
ד: דמים הללו על ידי גוים
א: על ידי קטנים אלא על ידי
ז: גדולי ישראל. ואין עושין
ה: דמים הללו לא על ידי גוים
ת: לדיד כותיים. אבל מצטרפין
ל: לת אחרת. ח"ד מפקחין
פ: נפש בשבת והורזו
ה: זה משבות ואין צריך
ל: זה נולד שבת מביית דין. כצ"ד.
ו: הוה תינוק ופל ליום פורס
ס: מצודה ומעלהו [ואע"ג]
ד: דיי כוורי. וימי שראה תינוק
ג: לבור עוקר חוליא מיד
ב: בת ומעלהו. ואע"ג קא
ע: דא רבנא. וכן מי שראה
ש: מעלה דלת בפני התינוק
ס: שדה ומצוה התינוק.
א: י"ג דשקיל לה כסופיגא.
ב: בין ומפסיקין בפני הדליקה
כ: בת. וכל אלו כולן הורזין
ה: זה משבות ואין צריך
ל: זה נולד שבת מביית דין.
ו: זה שלמתי הורזין משבות
ד: שאל [ה] והטורא הרי זה
ש: דיי כוורי. ר' חייב גוים
ו: יוחנן כבור שכולו גוים
ו: ואל אחד רי בחיובי. נפלה
כ: בה כו משבות מפקחין עליו
ב: כן [י] ישראל שישם. עד
א: א"כ אמרין חד אמר
ע: וחיטפו וחד אמר עד
ט: ורנן. אמר שמואל לא
ה: כו בפקוח נפש את הרוב
כ: הוה דרב דאמר ולא שנו
א: להחיותו ושמואל דאמר
ל: כן עליון את הגל כו בכר
כ: דשונוהו [ב] בבבא קמא.

אלא בגדולי ישראל. ואפי' היכל
שמה יתעלל הנכרי ולא
מבכין ומפסיקין בפני הדליקה.
כרץ לומר זו כיון דלפי
אפי' לאחיי כלים דרך רשות הרבים
ולתפסקי בהן דס"ד אמיתא דווקא
לכבושי שרי אלז כולי האי להביא
כלים דרך רשות הרבים מליאס מים
דליכא דרמי הולאה והנקה וגרס
כיוי ועוד ק"ד אמיתא כיוי שרי
טפי שהוא צרור יותר שילי אלז
להביא כלים דילמא קודם שיביאם
תעבדו הדליקה ומלא שמייל שנת
שלא לעורך קמיל: הא דפריש
בזוהו הא דפריש מקצתייהו. נראה
לפנש דפרוש טולשו להלך אחרת
ויאלו גם משס ולא נשאר בהם עד
אחד שנפלה עליו מפולת דאי פרוש
להלך אחרת ולא יאלו משס מה לי
תלך זו מה לי תלך אחרת הא דפרוש
מתקמיהו שלא פירש מכאן לאותה
תלך אחרת אלז אחד:

אמרו אלא אפילו ספק שבת אחרת היכי דמי כגון דאמרוהו לתמניא יומי ויומא
קמא שבתא מהו דתימא ליעכב עד לאורתא כי הויכ דלא ניהול עליה תרי
שבתא קמ"ל תניא גמי הכי מ' מחמין חמין לחולה בשבת בין להשקותו בין
להברותו ולא שבת זו בלבד אמרו אלא לשבת אחרת ואין אומרם נמתין לו
שמא יבריא אלא מחמין לו מיד מפני שספק נפשות דוחה את השבת ולא ספק
שבת זו אלא אפי' ספק שבת אחרת יואין עושין דברים הללו על ידי נכרים
ולא ע"י [א] כותיים אלא ע"י גדולי ישראל ואין אומרין יעשו דברים הללו ל'א
ע"פ נשים ולא ע"פ כותיים אבל מצטרפין לדעת אחרת ח"ד מפקחין פקוה
נפש בשבת והורזו ה"ז משוכה ואין צריך לישול רשות מב"ד הא כיצד ראה
תינוק שנפל לים פורש מצודה ומעלהו והורזו ה"ז משוכה ואין צריך לישול
רשות מב"ד ואע"ג דקא צייד כוורי ראה תינוק שנפל לבור עוקר חוליא
ומעלהו והורזו ה"ז משוכה ואין צריך לישול רשות מב"ד אע"ג דמתקן
דגאן ראה שנעלה דלת בפני תינוק שוברה ומצויה והורזו ה"ז משוכה
ואין צריך לישול רשות מב"ד ואע"ג דקא מיכוין למיתבר כשיפי מבכין ומפסיקין
מפני הדליקה בשבת והורזו ה"ז משוכה ואין צריך לישול רשות מב"ד ואע"ג
דקא ממכר מכוכי וצריכא דאי אשמועינן ים משום דאדהכי והכי אול ליה אבל
בור דקא יתיב אימא לא צריכא ואי אשמועינן בור משום דקא מיבעית אבל
נעעלה דלת אפשר דיתיב בהאי גיסא ומשביש ליה באמגוזי צריכא: מבכין
ומפסיקין: למה לי 'דאפי' להצר אחרת אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר
שמואל 'לא הלכו בפקוח נפש אחר הרוב' היכי דמי אי נימא דאיכא תשעה
ישראל וכותי אחד ביניהו רובא ישראל יניהו 'אלא) פלגא ופלגא 'ספק
נפשות להקל אלא דאיכא תשעה כותיים וישראל אחד הא גמי פשימא
דהוה ליה קבוע וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי 'לא צריכא דפרוש
להצר אחרת מהו דתימא 'כל דפריש מרובא פריש קמ"ל דלא הלכו בפקוח
נפש אחר הרוב איני והאמר ר' אסי א"ר יוחנן תשעה כותיים וישראל
אחד באותה חצר מפקחין בחצר אחרת אין מפקחין לא קשיא הא דפרוש
כולהו הא דפרוש מקצתייהו ומי אמר שמואל הכי והתנן 'מצא בה
תינוק מושלך אם רוב כותיים כותי ואם רוב ישראל ישראל מחצה על
מחצה ישראל ואמר רב לא שנו אלא להחיותו אבל לייחסו לא
ושמואל

הא שמע דתני רבה בר שמואל עוברת
שהריחה מאכילין אותה עד שתשוב נפשה
ומי שנשכו כלב שומא מאכילין אותו מחצה
כבד שלו והחושש בפיו ממילין לו סם
כשבת דברי ר"א בר' יוסי שאמר משום
ר' מתיא בן חרש וחכמים אומרים בוו ולא
באחרת בוו אהייא אלימא עוברת פשימא
עוברת מי איכא למאן דאמר דלא אלא
לאו אסם שמע מינה רב אשי אמר מתני'
נמי דיקא ועוד אמר רבי מתיא בן חרש
החושש בפיו ממילין לו סם בשבת ולא פליגי
רבנן עליה ואם איתא דפליגי רבנן עליה
ליעריביניהו וליתניניהו וליפלגו רבנן בסיפא
ש"מ: מפני שספק נפשות הוא וכו': ל"ל תו
למימר וכל ספק נפשות דוחה את השבת אמר
רב יהודה אמר ר' א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
אמרו אלא אפילו ספק שבת אחרת היכי דמי כגון דאמרוהו לתמניא יומי ויומא
קמא שבתא מהו דתימא ליעכב עד לאורתא כי הויכ דלא ניהול עליה תרי
שבתא קמ"ל תניא גמי הכי מ' מחמין חמין לחולה בשבת בין להשקותו בין
להברותו ולא שבת זו בלבד אמרו אלא לשבת אחרת ואין אומרם נמתין לו
שמא יבריא אלא מחמין לו מיד מפני שספק נפשות דוחה את השבת ולא ספק
שבת זו אלא אפי' ספק שבת אחרת יואין עושין דברים הללו על ידי נכרים
ולא ע"י [א] כותיים אלא ע"י גדולי ישראל ואין אומרין יעשו דברים הללו ל'א
ע"פ נשים ולא ע"פ כותיים אבל מצטרפין לדעת אחרת ח"ד מפקחין פקוה
נפש בשבת והורזו ה"ז משוכה ואין צריך לישול רשות מב"ד הא כיצד ראה
תינוק שנפל לים פורש מצודה ומעלהו והורזו ה"ז משוכה ואין צריך לישול
רשות מב"ד ואע"ג דקא צייד כוורי ראה תינוק שנפל לבור עוקר חוליא
ומעלהו והורזו ה"ז משוכה ואין צריך לישול רשות מב"ד אע"ג דמתקן
דגאן ראה שנעלה דלת בפני תינוק שוברה ומצויה והורזו ה"ז משוכה
ואין צריך לישול רשות מב"ד ואע"ג דקא מיכוין למיתבר כשיפי מבכין ומפסיקין
מפני הדליקה בשבת והורזו ה"ז משוכה ואין צריך לישול רשות מב"ד ואע"ג
דקא ממכר מכוכי וצריכא דאי אשמועינן ים משום דאדהכי והכי אול ליה אבל
בור דקא יתיב אימא לא צריכא ואי אשמועינן בור משום דקא מיבעית אבל
נעעלה דלת אפשר דיתיב בהאי גיסא ומשביש ליה באמגוזי צריכא: מבכין
ומפסיקין: למה לי 'דאפי' להצר אחרת אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר
שמואל 'לא הלכו בפקוח נפש אחר הרוב' היכי דמי אי נימא דאיכא תשעה
ישראל וכותי אחד ביניהו רובא ישראל יניהו 'אלא) פלגא ופלגא 'ספק
נפשות להקל אלא דאיכא תשעה כותיים וישראל אחד הא גמי פשימא
דהוה ליה קבוע וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי 'לא צריכא דפרוש
להצר אחרת מהו דתימא 'כל דפריש מרובא פריש קמ"ל דלא הלכו בפקוח
נפש אחר הרוב איני והאמר ר' אסי א"ר יוחנן תשעה כותיים וישראל
אחד באותה חצר מפקחין בחצר אחרת אין מפקחין לא קשיא הא דפרוש
כולהו הא דפרוש מקצתייהו ומי אמר שמואל הכי והתנן 'מצא בה
תינוק מושלך אם רוב כותיים כותי ואם רוב ישראל ישראל מחצה על
מחצה ישראל ואמר רב לא שנו אלא להחיותו אבל לייחסו לא
ושמואל

הא שמע דתני רבה בר שמואל עוברת
שהריחה מאכילין אותה עד שתשוב נפשה
ומי שנשכו כלב שומא מאכילין אותו מחצה
כבד שלו והחושש בפיו ממילין לו סם
כשבת דברי ר"א בר' יוסי שאמר משום
ר' מתיא בן חרש וחכמים אומרים בוו ולא
באחרת בוו אהייא אלימא עוברת פשימא
עוברת מי איכא למאן דאמר דלא אלא
לאו אסם שמע מינה רב אשי אמר מתני'
נמי דיקא ועוד אמר רבי מתיא בן חרש
החושש בפיו ממילין לו סם בשבת ולא פליגי
רבנן עליה ואם איתא דפליגי רבנן עליה
ליעריביניהו וליתניניהו וליפלגו רבנן בסיפא
ש"מ: מפני שספק נפשות הוא וכו': ל"ל תו
למימר וכל ספק נפשות דוחה את השבת אמר
רב יהודה אמר ר' א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר א"ר
אמרו אלא אפילו ספק שבת אחרת היכי דמי כגון דאמרוהו לתמניא יומי ויומא
קמא שבתא מהו דתימא ליעכב עד לאורתא כי הויכ דלא ניהול עליה תרי
שבתא קמ"ל תניא גמי הכי מ' מחמין חמין לחולה בשבת בין להשקותו בין
להברותו ולא שבת זו בלבד אמרו אלא לשבת אחרת ואין אומרם נמתין לו
שמא יבריא אלא מחמין לו מיד מפני שספק נפשות דוחה את השבת ולא ספק
שבת זו אלא אפי' ספק שבת אחרת יואין עושין דברים הללו על ידי נכרים
ולא ע"י [א] כותיים אלא ע"י גדולי ישראל ואין אומרין יעשו דברים הללו ל'א
ע"פ נשים ולא ע"פ כותיים אבל מצטרפין לדעת אחרת ח"ד מפקחין פקוה
נפש בשבת והורזו ה"ז משוכה ואין צריך לישול רשות מב"ד הא כיצד ראה
תינוק שנפל לים פורש מצודה ומעלהו והורזו ה"ז משוכה ואין צריך לישול
רשות מב"ד ואע"ג דקא צייד כוורי ראה תינוק שנפל לבור עוקר חוליא
ומעלהו והורזו ה"ז משוכה ואין צריך לישול רשות מב"ד אע"ג דמתקן
דגאן ראה שנעלה דלת בפני תינוק שוברה ומצויה והורזו ה"ז משוכה
ואין צריך לישול רשות מב"ד ואע"ג דקא מיכוין למיתבר כשיפי מבכין ומפסיקין
מפני הדליקה בשבת והורזו ה"ז משוכה ואין צריך לישול רשות מב"ד ואע"ג
דקא ממכר מכוכי וצריכא דאי אשמועינן ים משום דאדהכי והכי אול ליה אבל
בור דקא יתיב אימא לא צריכא ואי אשמועינן בור משום דקא מיבעית אבל
נעעלה דלת אפשר דיתיב בהאי גיסא ומשביש ליה באמגוזי צריכא: מבכין
ומפסיקין: למה לי 'דאפי' להצר אחרת אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר
שמואל 'לא הלכו בפקוח נפש אחר הרוב' היכי דמי אי נימא דאיכא תשעה
ישראל וכותי אחד ביניהו רובא ישראל יניהו 'אלא) פלגא ופלגא 'ספק
נפשות להקל אלא דאיכא תשעה כותיים וישראל אחד הא גמי פשימא
דהוה ליה קבוע וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי 'לא צריכא דפרוש
להצר אחרת מהו דתימא 'כל דפריש מרובא פריש קמ"ל דלא הלכו בפקוח
נפש אחר הרוב איני והאמר ר' אסי א"ר יוחנן תשעה כותיים וישראל
אחד באותה חצר מפקחין בחצר אחרת אין מפקחין לא קשיא הא דפרוש
כולהו הא דפרוש מקצתייהו ומי אמר שמואל הכי והתנן 'מצא בה
תינוק מושלך אם רוב כותיים כותי ואם רוב ישראל ישראל מחצה על
מחצה ישראל ואמר רב לא שנו אלא להחיותו אבל לייחסו לא
ושמואל

מסורת הש"ס
א) גירי הריף והלאש
שטולג. ב) ומסופה שבת
ספ"ה ה"י. ג) א) [עין שטי
טפוחא כהלאש וביכין.
ד) גירי הריף והלאש א"ר
אלעזר לא נכר אלז לחזר
אחרת. ה) וביק מד: ספדרין
עט. סמיות טו. ו) ג) לא יא
נמי וכן איתא בסמיות וביכין
והספדרין. ז) ונשת קט.
ח) וימות טו: סמיות
טו. וזכר טו. ט) סמיות
טו: וזכר טו. י) דף טו.
יא) טו. יב) דף טו. יג) טו.
יד) דף טו. יו) טו.

הנהות הב"ח

א) וישי' דיה אלז טו.
ב) מטרפין למחי פלגא ופלגא.
ג) יבי וקיה רבי דף פט.
ד) מוארל דנספק נפשות לא
אלעזר נמר יבי דעמת נמר
מאכילין אותו מיה. א"ר למה
לי להצטרף דעת שפא או כתי
דהרי כשנים אומרם צריך
אף ג' אומרם לא צריך אלעזר
להקל כ"כ י"ל דליתיה נמר'
כשנים אומרם א"ר צריך ו'
אמר צריך לצריך הנפשות
אלז שאומות כ"כ צריך אלעזר
פלגא ופלגא אלז כשנים
אומרם צריך או אין צריך
הנפשות אף א"כ אומרם
אין צריך וכן ספק נפשות
א"ר מרי' כשנים אומרם
צריך או אף ק' אומרם א"ר
צריך לא אלעזר נמר רוב דמות
אלז כשנים אומרם צריך
ו': אומר א"ר צריך אלעזר
נמר רוב דמות נם כהלאש
י"ל אמר כשני' י"ל לא
ספיקא ליה לאוקמתא דלעיל
בנמח אלז מ"ת מ"ת מפקחין
דלעיל לאוקמתא דלעיל י"ל
מח שפחתי:

הנהות הגר"א

א) ויא ע"י קטנים אלז טו
פ"ל:

לעזי רש"י

רשקוברי' ש'
דרישקוברי' י"ט. חילין.

מוסף רש"י

ספק נפשות. דעי נפשות.
דהא אולי' המדה ספיק
בכחכות. טו. ב"ר מה: מוהר"ר
טו. ו.

תוס' ישנים

לא נריכא דפרוש להלך אחרת
טו. כולומר שפיקשו כולם להלך
אחרת: